

mijmering

zoon

God de vader zat op een wolk. Hij leunde lui achterover, een sigartje tussen zijn vingers, een Herfstbock binnen handbereik. De dag was bijna ten einde en hij hield het voor gezien. Hij genoot van de stilte om zich heen. Hij was moe. Moe van de mensen. Van de klachten, de verwensingen, de twijfels aan zijn goede bedoelingen. Ondanks de hulp van zijn zoon en de heilige geest bleef hij nog maar met moeite overeind. De wereld stond in brand, hij, de opperbrandweerman, werd geacht de branden te blussen. Hij voelde zich eenzaam en in de steek gelaten. Hij was dan wel god, maar helemaal alleen kon hij zelfs hij het niet.

God keek op zijn to do lijstje. Door bijna alles stond een dikke streep, één klusje stond nog open: er moesten nog wat baby's worden afgegooid. Naast hem stond een doos met daarin een stuk of wat kleine lijfjes in de kleuren zwart, bruin en blank. Als jonge hondjes lagen ze tegen elkaar aan te slapen. Hij nam er een uit de doos en streek met zijn vinger over de zachte wangetjes. Zo onwetend lief waren ze, zo rein nog hun zieltjes. God zuchtte. Hij liet ze niet graag gaan. Ze kwamen wel weer terug, dat wel, maar aardse tijd maakt meer wonden dan ze heelt, was zijn ervaring. Op de doos een sticker met de bezorgadressen: China, Somalië, Canada, Nicaragua, Nederland. Hij pakte een blank meisje. Even kon hij de verleiding niet weerstaan om het kind bij zwarte ouders af te leveren, maar hij hield zich in. Het leven was van zichzelf al moeilijk genoeg.

De laatste in de doos - een mooi uitgevallen exemplaar, al zei hij het zelf - zond hij naar Nederland. Naar Helmond om precies te zijn. Hij zoomde in op het juiste adres en zag een witte wieg, een beer op een schommel en een kast vol mooie kleertjes. En hij zag twee jonge mensen, in blijde verwachting van hun zoon.

Zij noemden hem Roan.

En god zag dat het goed was.